

[Lone Dybkjær]

kunne kun fjernes, hvis fem mand besluttede det. Tidligere var der også en dame, nemlig fru Thatcher, involveret, men det er hun ikke mere. Vi kunne med rette sige, at det var nogle andre, der skulle gøre noget, men når det drejer sig om at løse miljøudfordringen, er det faktisk noget, vi alle sammen skal forholde os til, og hvis vi skal have den omstilling i forbrug, som er nødvendig, og vi skal klare vores miljøproblemer og miljøudfordringen, er det altså nødvendigt, at vi får nogle nye bevægelser – grønne familier og andre rigtige bevægelser – som er indstillet på at hjælpe til med at formulere, hvordan vi alle sammen kan leve meget mere miljørigtigt. Hvis vi skal lave en opfølgning af Riomødet, er der med andre ord både behov for den overordnede internationale indsats, den overordnede danske indsats, de omlægninger, jeg har været inde på, og altså også, at vi alle sammen yder et større bidrag, og jeg håber, at det inden for finansloven for næste år vil være muligt at finde nogle midler, så vi kan få opbygget de globale NGO-netværk for vedvarende energi med sekretariat i Danmark – som et eksempel på, hvad der vil kunne lade sig gøre – og at vi finder nogle midler til støtte af grønne familier, forsøg med nye uddannelser, forsøg med udarbejdelse af lokale Brundtlandplaner og den slags ting, men det må vi altså diskutere under det videre forløb.

Afgørende for udviklingen mener jeg er den enkelte indsats, og alt muligt tyder på, at den danske befolkning faktisk er indstillet på selv at gøre noget, og det synes jeg vi skulle benytte os af.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg er enig i det, fru Lone Dybkjær her har sagt, og jeg glæder mig over, at vi er enige om den grundtanke, at Miljøministeriet skal være et styrende ministerium og have samme styrende rolle, som Finansministeriet har. Hvis vi får det, tager dansk miljøpolitik et virkelig reelt skridt fremad, og det vil jeg være glad for. Vi fremsætter vores beslutningsforslag i løbet af kort tid, og så kan vi få en debat her i salen om det.

De betragtninger, fru Lone Dybkjær havde om udledninger, synes jeg var spændende, og de kunne diskuteres her. Vi har tit gjort os overvejelser om at pålægge en afgift på udled-

ninger, for selv om man har givet tilladelse til en udledning, er det jo ikke, fordi man synes, at det er en god idé, at fjorden bliver forurennet; det betyder blot, at i et vist omfang er det lovligt. Hvis vi pålægger en afgift, således at virksomheder, der udleder mindre, også kommer til at betale mindre, ville vi have et instrument til at kombinere klare regler om udledning med økonomiske styringsmidler, som kunne medføre, at virksomhederne faktisk udledte mindre end det, de havde fået lov til. Det synes jeg er en spændende diskussion, som jeg vil spørge fru Lone Dybkjær om vi kunne fortsætte på et andet tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det var fru Lone Dybkjærs bemærkning om, at industrien ikke betaler for forurening. Jeg tror, det er meget lang tid siden, fru Lone Dybkjær sidst har været ude i en industrivirksomhed eller i det hele taget har snakket med en industrimand eller -kvinde.

Virksomhederne betaler kloakbidrag, de betaler pr. m³ spildevand, der går ud gennem rørene, de betaler til arbejdsmiljøet, til værkstedsgodkendelse og til Arbejdstilsynet; jeg kunne remse en masse ting op, virksomhederne betaler, der har noget med forurening og miljø at gøre, og så har jeg slet ikke nævnt alle de miljøafgifter og -tiltag, vores landbrug har fået trukket ned over hovedet, ej heller har jeg nævnt CO₂-afgiften, som vel også er en forurenings- og miljøafgift, der belaster vort erhvervsliv. Jeg synes, at fru Lone Dybkjær skulle tage 14 dages pause fra Folketinget og drage ud i samfundet og se, hvad der sker; det ville være meget oplysende for fru Lone Dybkjær.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Fru Lone Dybkjærs bemærkninger om grønne familier og grøn information støtter vi, men jeg vil gerne sætte det ind i en større sammenhæng, for vi har tre aktører, nemlig befolkningen, de frivillige grønne organisationer og os, og vi må acceptere, at disse organisationer vil komme til os gang på gang og sige, at det, vi har nået, ikke er tilstrækkeligt – så må vi tage konfrontationen og indlede en dialog. Men samtidig skal vi være medvirkende til, at disse